

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **J. T.**
zastoupený Mgr. Zdeňkem Burdou, advokátem,
sídlem Fibichova 218, 276 01 Mělník,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. KUPA-6392/2025-3,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl dne 1. 11. 2023 kolem 15 hod. a 30 minut v obci Pardubice (na zastávce MHD Karla IV., u č. p. 2592, ve směru jízdy na ulici Anenská) zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, když řídil vozidlo tov. zn. Mercedes Benz C200 K, RZV X. Na výzvu policisty se žalobce podrobil testu na jinou návykovou látku pomocí

testeru DrugWipe 5S s pozitivním výsledkem na Cannabis. Následně byl žalobce vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, s čímž žalobce souhlasil a tomuto odběru se dobrovolně na PASZ Pardubice podrobil. V krevním séru žalobce byla zjištěna omamná psychotropní látka delta-9-tetrahydrokanabinol (68,9 ng/ml). Proto bylo policistou rozhodnuto o zadržení řidičského průkazu, jelikož žalobce byl podezřelý, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v takové době po užití jiné návykové látky, kdy ještě byl pod vlivem jiné návykové látky. Řidičský průkaz byl žalobci zadržen proti potvrzení dne 1. 11. 2023. Zadržení řidičského průkazu podle § 118b zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále též „zákon o silničním provozu“), bylo oznámeno obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností a ten následně podle § 118c odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb. rozhodl o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu.

2. Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 T 42/2024-85, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 1. 11. 2023 v době kolem 15 hodin a 30 minut po předchozím užití marihuany, jíž byl ovlivněn v takovém rozsahu, že nebyl schopen bezpečně ovládat motorová vozidla, řídil v Pardubicích z ulice Winternitzova směrem do místa svého bydliště v ulici X osobní vozidlo Mercedes Benz, registrační značky X, v ulici Karla IV. byl kontrolován hlídkou Policie České republiky, při kontrole se podrobil orientačnímu testu na přítomnost návykových látek přístrojem DrugWipe 5S s pozitivním výsledkem na látku tetrahydrokannabinol a následně i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, přičemž rozbořem odebraného vzorku krve bylo v jeho krevním séru zjištěno 68,9 ng/ml látky delta - 9 - THC, tedy nebyl schopen bezpečného řízení motorového vozidla. Žalobce tak vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, čímž spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v rozhodném znění (dále též „trestní zákoník“). Za to byl žalobce odsouzen podle § 274 odst. 1 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve spojení s § 68 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 50 denních sazeb po 500 Kč (25 000 Kč) a současně byl žalobci podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Rozsudek Okresního soudu v Pardubicích nabyl moci práva dne 19. 8. 2024. Usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 7. 11. 2024, č. j. 12 T 42/2024 – 118, byla podle § 74 odst. 1 trestního zákoníku a § 350 odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., trestního řádu, v rozhodném znění (dále též „trestní řád“), žalobci započtena do trestu zákazu řízení všech motorových vozidel uloženého rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 T 42/2024 – 85, doba od 1. 11. 2023 do 19. 8. 2024, po kterou bylo oprávnění k činnosti, která je předmětem zákazu, odňato podle zvláštních předpisů. Okresní soud v Pardubicích konstatoval, že žalobce trest zákazu činnosti v této trestní věci začal vykonávat již dne 1. 11. 2023, tedy ode dne, kdy mu byl zadržen řidičský průkaz.
3. Následně Okresní soud v Pardubicích usnesením ze dne 2. 12. 2024, č. j. 12 T 42/2024-123, rozhodl, že se podle § 90 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně upouští od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel uloženého

žalobci rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 T 42/2024 - 85 (výrok I). Současně byla podle § 90 odst. 2 trestního zákoníku stanovena zkušební doba v trvání 12 měsíců (výrok II). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 12. 2024 (výrok I), resp. 13. 12. 2024 (výrok II).

4. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal dne 20. 12. 2024 žádost o navrácení řidičského oprávnění a řidičského průkazu, ke které bylo přiloženo usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 2. 12. 2024, č. j. 12 T 42/2024-123, a plná moc zmocněnce účastníka. V žádosti zmocněnec žalobce uvedl, že *„vzhledem k tomu, že už věc byla pravomocně skončena a bylo od výkonu zbytku trestu podmíněně upuštěno, je namíste toto řidičské oprávnění a řidičský průkaz zpět odsouzenému (žalobci) navrátit“*.
5. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že ze zákonné úpravy [§ 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, § 102 odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu] vyplývá, že k žádosti o vrácení řidičského oprávnění je žadatel povinen doložit doklad o odborné a zdravotní způsobilosti, doklad o absolvování dopravně psychologického vyšetření a dále doklad o absolvování terapeutického programu. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce tyto doklady správnímu orgánu prvního stupně k žádosti o vrácení řidičského oprávnění a řidičského průkazu nedoložil, byl správním orgánem prvního stupně vyzván v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti (výzva ze dne 30. 12. 2024, č. j. OD/OR-2024/48-BP/I) ve lhůtě 20 dnů od doručení výzvy. Současně byl žalobce poučen o tom, že pokud vady žádosti ve stanovené lhůtě neodstraní, bude řízení o jeho žádosti zastaveno. Tato výzva byla doručena do datové schránky zmocněnce žalobce dne 2. 1. 2025. Žalobce však správním orgánem prvního stupně vytýkané vady žádosti ve stanovené lhůtě (ani později) neodstranil, a proto správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 27. 1. 2025, č. j. OD/OR-2024/24-BP/II, řízení o žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále též „správní řád“), zastavil. Proti usnesení ze dne 27. 1. 2025, č. j. OD/OR-2024/24-BP/II, podal žalobce odvolání, v němž namítal, že nemusí předkládat doklad o odborné způsobilosti, neboť ode dne právní moci rozsudku, jímž došlo k uložení trestu spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, neuplynul více než jeden rok. Žalobce se též domníval, že nemusí prokázat absolvování terapeutického programu, jelikož žalobce *„vykonal méně než 18 měsíců trestu zákazu činnosti“*. Žalovaný se však ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
6. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. KUPA-6392/2025-3, podal žalobce žalobu, v níž zopakoval, že rozsudek Okresního soudu v Pardubicích, jímž mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, nabyt právní moci dne 19. 8. 2024, *„usnesení o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu činnosti bylo vydáno dne 2. 12. 2024 a nabylo právní moci“*, a proto *„nemusí dokládat potvrzení o splnění terapeutického programu“*, neboť *„vykonal méně než 18 měsíců trestu zákazu činnosti“*. Dále žalobce vyjádřil přesvědčení, že též *„nemusí dokládat potvrzení o odborné způsobilosti“*, jelikož to zákon dle žalobce ukládá pouze v případě, *„pokud ode dne právní moci rozsudku nebo rozhodnutí, jímž došlo k uložení trestu nebo správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, uplynul více než jeden rok“*. V

„tomto konkrétním případě se (dle žalobce) nejedná o dobu delší než 1 rok, tudíž není nutné, aby odsouzený z přestupku prokazoval odbornou způsobilost“.

7. Ze všech výše uvedených důvodů nemělo být podle žalobce řízení o jeho žádosti zastaveno a řídičské oprávnění mu mělo být vráceno (a následně i řídičský průkaz). Žalobce proto navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky,¹ teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Předně soud připomíná, že řízení před správními soudy je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, která se projevuje mimo jiné tím, že je soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn přezkoumávat napadené výroky správního rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že *„jinou vadou řízení před soudem“* s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, z novějších rozhodnutí pak např. rozsudky ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015 – 29, ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019–38, bod 10, či ze dne 4. 4. 2024, č. j. 5 Afs 20/2023 – 31, bod 34).

¹ Jak mnohokrát uvedl Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Ads 435/2019 – 34, bod 10, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31, bod 34, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, bod 15, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015 – 56, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45), *„je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů“* a *„správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací“*. Samotná *„vyjádření správního orgánu k žalobě jsou zpravidla pouze určitá vodítka pro rozhodující správní soud, ale přezkum zůstává zaměřen na samotné rozhodnutí. Jelikož soudy přezkoumávají správní rozhodnutí v rámci žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), je zohlednění vyjádření správního orgánu vhodné, ale nikoli nutnou, částí odůvodnění rozsudku“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015 – 27, bod 49).

11. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního rozhodnutí. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). V odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 7. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, č. 3733/2018 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že ve lhůtě pro podání žaloby musí uplatnit žalobce alespoň jeden žalobní bod, aby jeho žaloba byla projednatelná, jinak má být odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. O další žalobní body lze podanou žalobu rozšířit jen ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). K žalobním bodům uplatněným po uplynutí lhůty pro podání žaloby soud nesmí přihlídnout. Takto upravená koncentrace řízení není samoučelná. Jejím smyslem je postavit najisto rozsah důvodů, na jejichž základě bude soud přezkoumávat napadené rozhodnutí, čímž má být zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlosti řízení. Současně platí, že prostřednictvím následného „doplňování“ žaloby nelze *„do věci přinášet nic zásadně nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí. V opačném případě by totiž byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření o další žalobní bod“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 7 As 10/2013-30). I kdyby žalobce tvrdil, že v žalobě uplatnil námitky jen v obecné rovině a doplňujícími podáními je jen rozvedl a konkretizoval, musel by toto doplnění učinit ve zmíněné zákonné lhůtě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Jak totiž výstižně v minulosti konstatoval desátý senát Nejvyššího správního soudu, *„uplatnění obecné žalobní námitky není otevřením bezedné nádoby možných pochybení správního orgánu, ze kterých žalobce může libovolně vytahovat další a další konkrétní námitky až do rozhodnutí soudu, ale pouze zastřešující typovou kvalifikací konkrétních námitek, které nicméně žalobce musí uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017-91, bod 21).
12. Pokud jde o náležitosti žalobních bodů, Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylíčit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 -

57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č.j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42).

13. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran. Jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (viz tamtéž). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely [již vůbec pak správním soudům nepřísluší vyhledávat vady správního rozhodnutí, aniž by tyto byly výslovně namítány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 101/2015 – 32, či rozsudek téhož soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 2 As 218/2015 – 6)]. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 – 20, konstatoval, že „soud ... v žádném případě není povinen žalobní body domýšlet, fantazijně o nich spekulovat, resp. konstruovat namísto žalobce všechny možné zásahy do jeho veřejných subjektivních práv, jinak by porušil dispoziční zásadu, podle níž má žalobce ve svých rukou určit, proti čemu a proč žalobu podává, a tím i závazně vymezit rozsah, v němž se má soud věcí zabývat“. Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012 – 21).
14. Soud tedy shrnuje, že míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobce na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018 – 36, bod 20).
15. Žalovaný na 4 stranách žalobou napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil své závěry, přičemž proti argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil obdobné námitky jako v odvolání (s nimiž se žalovaný řádně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí),²

² Na tomto místě je vhodné připomenout, že uvedení konkrétních žalobních námitek [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] zásadně nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správního

aniž by předložil konkrétní relevantní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku nelze i dle Nejvyššího správního soudu „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50)]. Soud proto odkazuje na odůvodnění správních orgánů (která tvoří materiálně jeden celek) a k věci dodává následující:

16. Zastaví-li správní orgán správní řízení, nerozhoduje tím meritorně o podané žádosti (neposuzuje žádost z hlediska hmotného práva), nýbrž se jeho rozhodnutí zakládá výlučně na aplikaci procesních norem. Osoba, ohledně jejíž žádosti bylo řízení zastaveno, není zkrácena na svých hmotných právech, nýbrž může být krácena (pokud řízení nebylo zastaveno v souladu se zákonem) pouze na právu na meritorní projednání věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2017, č. j. 7 As 88/2015 – 59).
17. Mezi účastníky nejsou sporné skutečnosti uvedené v bodech 1 až 4 odůvodnění tohoto rozsudku, zejména není sporné, že žalobci byl dne 1. 11. 2023 zadržen řidičský průkaz, žalobci byl následně rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 T 42/2024 - 85, uložen za přčin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (mimo jiné) trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Rozsudek Okresního soudu v Pardubicích nabyt moci práva dne 19. 8. 2024. Ze skutečností shrnutých soudem v bodech 1 a 2 odůvodnění tohoto rozsudku je zřejmé, že se rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 T 42/2024-85, vztahuje ke skutku, za který byl žalobci zadržen řidičský průkaz.
18. Usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 7. 11. 2024, č. j. 12 T 42/2024 – 118, byla podle § 74 odst. 1 trestního zákoníku a § 350 odst. 1 trestního řádu žalobci započtena do trestu zákazu řízení všech motorových vozidel uloženého rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 T 42/2024 – 85, doba od 1. 11. 2023 do 19. 8. 2024, po kterou mu bylo oprávnění k činnosti, která je předmětem zákazu, odňato podle zvláštních předpisů. Okresní soud v Pardubicích konstatoval, že žalobce trest zákazu činnosti v této trestní věci začal vykonávat již dne 1. 11. 2023, tedy ode dne, kdy mu byl zadržen řidičský průkaz. Následně Okresní soud v Pardubicích usnesením ze dne 2. 12. 2024, č. j. 12 T 42/2024-123, rozhodl, že se podle § 90 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně upouští od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel uloženého žalobci rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 42/2024 - 85 (výrok I). Současně byla podle § 90 odst. 2 trestního zákoníku stanovena zkušební doba v trvání 12 měsíců (výrok II). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 12. 2024 (výrok I), resp. 13. 12. 2024 (výrok II). Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal dne 20. 12. 2024 žádost o vrácení řidičského oprávnění a řidičského průkazu.

orgánu prvního stupně), než které je předmětem přezkumu soudem [rozhodnutí žalovaného - k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, rozsudek téhož soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, oba dostupné na www.nssoud.cz; tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti - viz usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07].

19. Dle § 102 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodne na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a, o jeho vrácení po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.
20. Dle § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu pokud ode dne právní moci rozsudku nebo rozhodnutí, jímž došlo k uložení trestu nebo správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, trestu, v jehož rámci bylo žadateli uloženo přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel, nebo jímž bylo upuštěno od potrestání s dohledem, v jehož rámci bylo uloženo přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel, nebo rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, pro jehož účely se zavázal zdržet se řízení motorových vozidel, uplynul více než jeden rok, musí žadatel prokázat zdravotní a odbornou způsobilost. Pokud se rozsudek nebo rozhodnutí vztahuje ke skutku, za který byl žadateli zadržen řidičský průkaz, plyne tato doba ode dne zadržení řidičského průkazu. Žadatel, kterému byl uložen trest nebo správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu nejméně 18 měsíců, který se v rámci podmíněného zastavení trestního stíhání nebo podmíněného odložení návrhu na potrestání zavázal, že po dobu nejméně 18 měsíců nebude takovou činnost vykonávat, nebo kterému byl uložen správní trest zákazu činnosti za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d), musí prokázat též absolvování terapeutického programu podle § 102a. Prokázat absolvování terapeutického programu musí žadatel též v případě, bylo-li státním zástupcem nebo soudem uloženo jeho absolvování podle zvláštního právního předpisu.
21. V daném případě sice rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 T 42/2024-85, jímž byl žalobci (mimo jiné) uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, nabytí moci práva až dne 19. 8. 2024, nicméně rozsudek se vztahoval ke skutku, za který byl žalobci zadržen řidičský průkaz již dne 1. 11. 2023, a proto doba jednoho roku stanovená v § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu plyne ode dne zadržení řidičského průkazu, tj. od 1. 11. 2023. Jelikož o tom, že se podmíněně upouští od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel uloženého žalobci rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 T 42/2024 – 85, rozhodl Okresní soud v Pardubicích až v prosinci roku 2024 a v témže měsíci roku 2024 podal žalobce žádost o vrácení řidičského oprávnění a řidičského průkazu, je zcela zjevné, že od zadržení řidičského průkazu uplynula doba „více než jednoho roku“. Žalobce tedy nesměl řídit motorová vozidla déle než rok, a proto nepochybně byl k žádosti o vrácení řidičského oprávnění povinen doložit doklad o odborné a zdravotní způsobilosti.
22. Mylné je též přesvědčení žalobce, že „nemusí dokládat potvrzení o splnění terapeutického programu“, neboť „vykonat méně než 18 měsíců trestu zákazu činnosti“. Z § 102 odst. 5 zákona o silničním provozu jasně plyne, že prokázat absolvování terapeutického programu musí každý žadatel, kterému byl uložen trest nebo správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu nejméně 18 měsíců, a to bez ohledu na to, jakou část uloženého trestu zákazu činnosti žadatel vykonal.

Není sporu o tom, že žalobci byl rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 8. 2024, č. j. 12 T 42/2024-85, (mimo jiné) uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, a proto byl povinen v řízení o žádosti o vrácení řidičského oprávnění prokázat absolvování terapeutického programu.

23. Soud tedy shrnuje, že z právní úpravy [§ 102 odst. 5 zákona o silničním provozu, § 102 odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu] zřetelně vyplývá, že k žádosti o vrácení řidičského oprávnění je žalobce povinen doložit (mimo jiné) doklad o odborné a zdravotní způsobilosti, doklad o absolvování dopravně psychologického vyšetření a dále doklad o absolvování terapeutického programu. Vzhledem k tomu, že žalobce tyto doklady vzdor řádné výzvě správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě (a ani později) nedoložil, bylo řízení o jeho žádosti v souladu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno, neboť žalobce neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Žalobce tak nebyl zkrácen na právu na meritorní projednání jeho žádosti. Nemohlo být vyhověno ani případné žádosti žalobce o vrácení řidičského průkazu, neboť dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o vrácení řidičského oprávnění.
24. Jelikož základní žalobní námitky nebyly důvodné, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
25. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 13. listopadu 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu